

Batalia de la Marasesti

Ofensiva de la Mărăști a început în dimineața zilei de 11/24 iulie 1917 la ora 03.50. Ostașii români, cu baioneta la armă, au luat cu asalt pozițiile inamice, au trecut prin breșele create de artilerie și s-au angajat în lupte corp la corp. În scurt timp, divizia a 3-a infanterie, prima care a pornit la atac, a rupt apărarea inamică (elemente ale diviziei 218 infanterie germană) între cota 536 și localitatea Mărăști. O sarcină deosebit de dificilă i-a revenit regimentului 22 infanterie care a avut sarcina să nimicească apărarea inamică din localitatea Mărăști. După lupte grele, locotenent-colonelul A. Gheorhoiu, comandantul regimentului a reușit cu oamenii săi să ajungă pe înălțimea ce domina localitatea Mărăști. Acest lucru a fost posibil deoarece 2 companii s-au desprins din corpul regimentului cu sarcina de a fixa inamicul în localitate creând astfel premisele ca forțele germane să fie încercuite. Sesizând situația, inamicul a părăsit în grabă pozițiile detinute în sat. Succesul acțiunii regimentului 22 infanterie a favorizat ocuparea dealului Mănăstioara de către regimentul 30 infanterie, în al cărui sector datorită luptelor grele se progresa mai lent. Ajungând pe acest aliniament, divizia 3 infanterie și-a îndeplinit obiectivul fixat pentru prima zi a ofensivei. Concomitent cu acțiunile diviziei 3 infanterie, brigada 12 din divizia 6 infanterie a cucerit o parte din pozițiile inamice de pe dealul Puturoasa. Pentru a umple golul dintre divizia 3 și brigada 12, Înalțul Comandament a introdus în luptă regimentul 17 infanterie din divizia 1 din rezerva Armatei a 2-a. Corpul 8 armată rus a atins în mare măsură obiectivele zilei, reușind să cucerească vârful Momâia (625 m). Rezultatele primei zile de ofensivă au fost următoarele: o pătrundere de aproximativ 3 km în dispozitivul inamic și o spărtură a frontului pe o lungime de 10 km. , 2000 de prizonieri, importante capturi de armament și muniție. Despre prima zi de ofensivă arhiducele Iosif nota următoarele: „ La 11 iulie, după cea mai vie pregătire de artilerie (...), inamicul cu o superioritate de forțe de infanterie pleacă la atac pe întregul front al diviziei 218. (...) În luptă disperată, linia noastră subțiată este respinsă. Pe un teren foarte greu și sub presiunea celui mai tare foc de artilerie inamic, contraatacurile noastre au avut prea puține rezultate. (...) Artileria noastră a fost decimată, iar infanteria a suferit foarte mari pierderi.”^[3]

Ofensiva viguroasă a armatelor române și ruse i-a alarmat pe generalii germani, aceștia cerând întariri pentru a fortifica liniile de apărare pe care le crezuseră până atunci de necucerit. Urmărind exploatarea succesului obținut, armata română a ordonat regrouparea trupelor în noaptea 11/24 iulie. În dimineața zilei de 12/25 iulie, diviziile 3 și 1 infanterie au atins aliniamentul Dealul Mare – Vizantea – Livezi iar divizia 8 și brigada 11 infanterie, componente ale Corpului 4 armată au cucerit și ocupat dealul Mărioarei. Concomitent, profitând de replierea parțială a diviziilor 217 și 218 germane, Corpul 8 armată rus a atins aliniamentul Livezi-Vidra, consolidând astfel flancul stâng al armatei a 2-a române. Înaintarea medie în această zi a fost de 2 km.

Concomitent cu desfășurarea ofensivei de la Mărăști, ofensiva rusă pe frontul din Galiția s-a terminat dezastros iar trupele Puterilor Centrale au trecut la ofensivă pe toată lungimea frontului și au ocupat orașul Tarnopol. În încercarea de a stabili frontul, Comandamentul Suprem rus, a decis unilateral retragerea Corpului 40 armată rus de pe frontul românesc și transferarea acestuia pe frontul din Bucovina. Astfel la cererea generalului rus D.G. Scerbacev, Armata a 2-a română și-a extins frontul și pe aliniamentul ocupat de corpul 40 armată rus. În această situație, Marele Cartier General

român a decis oprirea ofensivei la Mărăști și anularea ofensivei prognozate a se desfășura pe frontul de la Nămolosa. La solicitarea gen. Alexandru Averescu, Marele Cartier General român a dispus totuși continuarea ofensivei Armatei a 2-a române astfel încât forțele germane să evacueze valea Putnei și să se concentreze în raionul Soveja-Rucăreni. Astfel ordinul de operații pentru ziua 13/26 iulie preciza următoarele: „Divizia 6 a cucerit primul obiectiv și înaintează spre apus. Diviziile 3 și 1 au sarcina de a duce infanteria le linia: Poiana Calului – piscul Bobului – dealul Mesteacănului – Câmpurile – dealul Negru – dealul Babei. În caz că nu se întâmpină rezistență se va înainta până pe colinele ce limitează apa Putnei spre nord (malul stâng)(...). Patrulele de cavalerie vor fi împinse pe linia valea Putnei - Valea Sării – Răchitașul – Soveja – Roșculești – Gura Văii.”

Ziua a 3-a a ofensivei a debutat cu lupte deosebit de violente astfel regimentele 17 și 18 infanterie și regimentul 1 vânători au atacat pe direcția Vizantea – Dealul Lozea, regimentele 17 și 18 infanterie au ajuns până la periferia Sovejei iar brigada 12 infanterie a reușit ca până seara să elibereze valea Șușiței și Răchitașul Mic. Până seara și Soveja a fost eliberată și a fost ocupată și culmea Răchitașul Mare (954 m). Divizia 8 infanterie din componența Corpului 4 armată a atins aliniamentul Culmea Țepeii - vf. Tiharale iar brigada 11 infanterie a înaintat pe flancul stâng al diviziei 8 până la valea Șușiței. Rezultatele zilei s-au concretizat într-o pătrundere de 7 km în dispozitivul inamic, eliberarea localității Soveja, și ocuparea unor poziții avantajoase (culmea Răchitașul Mare, Culmea Țepeii) în vederea dezvoltării ulterioare a ofensivei. La aceasta dată divizia 218 germană pierduse 2/3 din efectiv și 40 de tunuri^[4] iar divizia 1-a cavalerie austro-ungară se găsea într-o situație critică așa cum constata și arhiducele Iosif: „Soveja este în mâinile inamicului, singurul drum de retragere al Div[iziei] 1 cav[alerie] este tăiat; Regimentul 7 hus[ari] va putea evita capturarea dacă se retrage prin păduri seculare și munți stâncosi. (...) Situația este periclitată și cu puține șanse de salvare.”^[5]

Deși situația frontului impunea sistarea ofensivei, Marele Cartier General a decis ca frontul să fie împins pe aliniamentul prevăzut în planul inițial: Măgura Cașin – Sboina Neagră – valea Putnei – valea Sării – aliniament mai favorabil trupelor române. Mai mult decât atât, era necesară urmărirea resturilor diviziei 218 infanterie germană pentru a nu i se da posibilitatea să fixeze un nou aliniament. Această urmărire a fost executată în data de 14/27 iulie de către divizia 1 infanterie. Tot în această zi regimentul 1 vânători a respins un contraatac inamic la nord de râul Putna iar regimentul 18 infanterie a nimicit un detașament de legătură dușman amenințând astfel flancurile diviziei 1 cavalerie austro-ungare și diviziei 218 infanterie germană obligându-le să se retragă către localitatea Lepșa. Divizia 3 infanterie – cea care a dus greul luptelor de eliberare a localității Mărăști în prima zi și care în a doua zi a avut nenumărate angajamente de luptă corp la corp – în colaborare cu regimentele 22 infanterie și 2 vânători au hărțuit și atacat încontinuu inamicul atingând în cursul serii localitatea Valea Sării. Datorită modului energic de acțiune a diviziei 3 infanterie inamicul nu a mai avut posibilitatea să fixeze nici o localitate cu scopul de a o transforma în punct de apărare. Concomitent cu acțiunile armatei române, diviziile 14 și 15 ruse din flancul stâng al corpului 2 armată română au atins aliniamentul stabilit: pantele de sud ale râului Putna.

Pe 15/28 iulie regimentul 7 vânători, după ce a respins un contraatac inamic a ocupat creasta dealului Sboina Neagră, iar divizia 7 infanterie, după lupte grele a ocupat muntele Tiua Neagră. Divizia 8 infanterie a luat cu asalt Cornul Măgurii și Măgura Cașin (1167 m), însă în ciuda luptelor grele și a eroicului asalt al ostașilor români, forțele inamice de pe Măgura Cașin au rezistat. În data de 17/30 iulie o grupare românească a pus stăpânire pe vârful Războiului situat la sud de Măgura Cașinului despărțit de aceasta de valaea râului Cașin. Tot în această zi, la ora 13.30 gen. Alexandru Averescu hotărâ prin ordinul 2050 încetare operațiunilor ofensive deoarece s-a considerat ca obiectivul a fost îndeplinit și anume: stabilirea liniei frontului pe aliniamentul Măgura Cașinului – muntele Seciului – Sboina Neagră – Tiua Neagră – Tiua Golașă – Tulnici – Bârsești - Valea Sării. Astfel, bătălia de la Mărăști de încheiase. O ultimă acțiune de amploare a diviziei 8 infanterie a mai avut loc în data de 19 iulie/01 august cu scopul de a cuceri Măgura Cașinului, însă datorită puternicelor fortificații și a sprijinului slab venit din partea forțelor ruse, rezultatul fost negativ. Luptele au mai continuat dar numai pentru fixarea unor amplasamente, mascare, îmbunătățirea unor poziții, întărirea unor puncte de observație și conducere a focului, etc.